

CINC CÈNTIMS

PER COMPARTIR:

Al disc, hi col·laboren, entre altres:
Marquet, Orxata Sound System,
Electroputas, La Màquina de Turing,
Arthur Caravan, Xiquet del Carme,
Pau Riba, Miquel Gil, Sílvia Pérez,
Pep Agüir, Marc Serrats i membres
de Cabo San Roque.

A LA XARXA:

BLOG:

<compartirdonagustet.vingava.cc>.

WEB: <www.compartirdonagustet.net>.

TELEGUSTET: <http://telegustet.blip.tv>.

EDR: Al disc hi participa la **Banda de Cocentaina...**

M.S: Unes trenta persones van fer quatre assajos més la gravació, sense pensar a cobrar! I després vaig fer una paella a casa, van portar els instruments, i més festa!

EDR: **Mirant vídeos** (<compartirdonagustet.vingava.cc>) he vist que t'enfades si algú et remena la paella...?

M.S: [riu] Per descomptat, perquè si no l'arròs no queda soltet! Si no queda soltet, queda fet una pasta, i dur.

"EL CARRER ET PERMET COMPARTIR AMB ALTRES. A CASA TENS DEPRESSIONS I LA PUTA TELEVISIÓ"

EDR: Diu la cançó "Compartir dóna gustet": "Cada un tancat sol/ en el seu gueto/ en la seva propietat: i que no me la toque ningú". Per què contra la propietat?

M.S: Mai havia tingut interès per la política, ni per les banderes, ni les teories, les consignes i les ideologies, però em vaig trobar en la moguda dels Espais Alliberats Contra la Guerra, que el 2003 esdevindria el col·lectiu Miles de Viviendas. Vaig arribar a la conclusió que quan els teus problemes, siguin socials, econòmics o sexuals, formen part del grup, sents una lleugeresa vital guapa.

EDR: "Cant d'estil, cant de vida". Aquest tema té un clip amb un sàmler del **cantaor Xiquet del Carme...**

M.S: El tema del cant d'estil és delicat. Hi ha molt poca gent que porten fent-lo tota la vida, i estan tots picats entre ells. **Xiquet del Carme** és del barri del Carme de València i té molt de caràcter. Serà a la Fira de Manresa a la presentació del projecte, Premi Mediterrània 2008. Està convençut que quan es mora, morirà el cant d'estil; creu que tot el que es fa el desvirtua.

EDR: **Voleu reivindicar el carrer i fer-hi concerts?**

M.S: Sí, és un dels missatges del disc: l'estem perdent des de fa massa temps. És una qüestió de salut mental. Si et quedes a casa, et vénen depressions, angoixes, o la puta televisió... El carrer et permet compartir amb els altres. A Barcelona vivim la privatització del carrer! És un lloc de pas per anar d'un lloc on consumeixes a un altre. Els banquetes individuals em tornen loco!

EDR: **Molts malestars se solucionarien amb abraçades, canteu a "Locura és soledat" i "Suau" (on col·labora Miquel Gil). No trobeu cap virtut en la soledat?**

M.S: Per suposat. Sols hi pot haver col·lectius forts si hi ha individus forts, i sols pots ser fort o complet si ets capaç de ser autònom, si ets capaç d'estar sol.

EDR: **A part de la ciutat, qui us inspira "Lilit València"? És una manera de dir a les dones que busquin altres referents menys dependents que el d'Eva?**

M.S: Segons la meua experiència, dones més potents, intel·ligents i talentoses que la majoria d'homes tenen una incapacitat per reafirmar els seus talents i virtuts.

Un mascle pot ser un pelacanyes i creure's que és un superman, mentre la dona pot ser superwoman total i es nega a valorar-se. És una reflexió interna: 'Per favor carinyo, com t'ho he de dir? Ets la bomba! Tira milles!'

EDR: **Per què feu una crònica de Barcelona a través de dos dels germans Maragall, Pasqual i Pau?**

M.S: La cançó "1992" parteix de "Les cobles del ram" de Santa Eugènia de Berga (Osona), i el relat adapta una narració de la crònica d'"Els estudiants de Tolosa" de Calldetenes (Osona), que explica una història macabra. Em van explicar la història dels Maragall i em va sobtar molt la imatge que van trobar el cos mort de Pau Malvido, el van portar al dipòsit, però el jutge de guàrdia, Estevill, va dir que el tornessin a la Rambla quan va saber que era un Maragall... La imatge del *catxondeo* del cadàver amunt i avall ens entrava bé.

EDR: **És verídica o és una llegenda urbana?**

M.S: Ja ho cante: 'Ara conte una història, que ningú pot negar, són fets populars, perquè no són de ningú'... Volia fer el paral·lelisme entre la història d'una persona —l'enclosió amb el moment del Maragall olímpic, el de més plenitud i èxit—, i el que ha passat amb la ciutat —amb la destrucció de la Barcelona més popular—.